

SLOVENŠČINA

6. RAZRED

- REŠI VAJE ZA PONOVITEV.
- ZAPIŠI V ZVEZEK NOVO TEMO.
- PREBERI BESEDILO.

Vaje za ponovitev

1. Vstavi ločilo.

Kdaj boš prišel domov

V knjižnici je veliko knjig

Počakaj me

Joj, kako velika mačka

V kinu danes ne bo predstave

Ali si prinesel denar

Katja je plesala s Filipom

Zmagaaaa

Pusti me na miru

Pozimi je veliko boleznj

Anja, koliko je ura

Kako ti je ime

2. Dopolni.

Kje _____

Koliko _____

Zakaj _____

Kdo _____

Ali _____

Koga _____

Kdaj _____

Kam _____

3. Dodaj pravo vprašalnico.

_____ se je oglasil danes pri vas?

_____ slabih ocen imaš?

_____ boš spet zdrav?

_____ si bila v soboto dopoldan?

_____ si me želela vprašati?

_____ se ves čas smeješ?

4. Pripovedne povedi spremeni v vprašalne.

Janezek se igra s psom. _____

Avtobus je imel zamudo. _____

Za kosilo bodo cmoki. _____

V beležko pišemo obvestila. _____

Babica sadi rože. _____

Alenka sedi na klopci. _____

V Kranju bo predstava. _____

5. Zapiši pet velelnih povedi, ki jih slišiš v šoli.

---

6. Napiši z besedo.

37	
21	
43	
94	
88	

7. Napiši s številko.

dvaindvajset		devetinsedemdeset	
petinpetdeseti		osemnajst	
trideset		enajsti	
šestintrideseta		šestdeset	

8. Zapiši številke z besedo. Pazi na pravilno obliko!

Dedek in babica sta imela 40. obletnico poroke. _____

31 dni smo bili v Ameriki. _____

Predstavo si je ogledalo 99 učencev. _____

Posodil sem ti 70 evrov. _____

Bil je 3. na vrsti. _____

Na testu je bilo 10 vprašanj. 10. vprašanje je bilo najtežje. _____

_____

Dosegel je 1. nagrado. _____

9. Nariši piktograme.

sončno	deževno	sneženo	delno oblačno	megla

10. Oglej si vozni red in odgovori na vprašanja.

Š	Postajališča
6:54	Dvori
5:56	Dolani
6:58	Kavaliči
7:02	Sv. Anton
7:03	Turki
7:04	Grgoriči
7:05	Farančan
7:07	Čežarji
7:08	Pobegi
7:09	Pobegi P
7:10	Pri cerkvici
7:11	Prade šola

- Koliko postaj ima avtobus? _____
- Kdaj pride v Turke? _____
- Katera je zadnja postaja? _____
- Katera je peta postaja? _____
- Kdaj začne vožnjo? _____
- Kdaj konča vožnjo? _____

11. Oglej si jedilni list in odgovori na vprašanja.

PREDJEDI	
Pršut z melono	2 eur
Štruklji	1,50 eur
Zavitki	3 eur
JUHE	
Goveja juha	4 eur
Gobova juha	3 eur
GLAVNE JEDI	
Špageti	7 eur
Dunajski zrezek	5 eur
Pečena krača	6 eur
Ocvrt sir	4,50 eur
PRILOGE	
Pomfri.....	2 eur
Riž.....	3 eur
Pražen krompir	3 eur
SLADICE	
Čokoladna torta	3 eur
Sadna kupa	2,50 eur
Sladoled	2,50 eur

Katere kategorije imamo?

Ali moramo naročiti iz vsake kategorije?

DA NE

Koliko stane gobova juha? _____

Koliko stane ocvrt sir? _____

Katere sladice so na voljo?

KAJ so to sladice?

---

12. Preberi besedilo in v zvezek odgovori na vprašanja.

Otroci so se zelo radi zadrževali in igrali v skalnatih votlinah, ki so jih izdolbli valovi. V veliki votlini so si nagrmadili kokosovih orehov in drugih dobrih stvari. Toda moral si biti previden, če si hotel priti do tja. Zelo previdno si moral iti ob strmi gorski steni in se oprijemati za štrleče kamne. Če ne, si lahko padel v morje. Po navadi to ni bilo nevarno. Toda prav tedaj je bilo mnogo morskih psov, ki so zelo radi žrli majhne otroke. Kljub temu so se otroci večkrat zabavali tako, da so se potapljali in iskali biserne školjke. Toda vedno je moral biti kdo na straži in je moral zaklicati: »Pes, pes!«, ko je v morju videl morskega psa. Zgoraj v največji votlini so imeli otroci mnogo bleščečih se biserov, ki so jih našli v bisernih školjkah. Igrali so se z njimi in niti pojma niso imeli, koliko denarja bi bili vredni.

- a) Kje so se radi igrali otroci?
- b) Kaj se je zgodilo, če nisi bil previden?
- c) Zakaj je bilo morje nevarno?
- d) Kako so se zabavali otroci?
- e) Kdaj je moral tisti na straži zaklicati: »Pes, pes!«?
- f) Kaj so imeli v največji votlini?
- g) Ali so otroci vedeli, koliko so vredni biseri?

ZAPIS V ZVEZEK:

DRAMATIKA

- Besedilo, ki ga lahko zaigramo v gledališču.
- Napisano je tisto, kar oseba govori.

KAJ POČNE?

MINA (jōče): Jaj, prejoj. Smrke, smrke.

INA: Zakaj jōčeš?

MINA: Izgubila sem se.

INA: Nič ne jōkaj.

KDO GOVORI?

KAJ GOVORI?

KJE LAHKO TO GLEDAMO?

- v gledališču
- v lutkovnem gledališču
- na televiziji

Ko beremo dramsko besedilo, preberemo samo tisto, kar oseba govori. Lahko pa imamo bralca, ki bere to, kar oseba počne.

Igra se dogaja v gozdu in na poti v gozd.

*Zastor na sceni je širok dva metra, visok pa meter in pol.
Poslikan je z gozdom. Izza zastora prihajajo gozdne živali.
Predstava je lahko kombinacija igrane in lutkovne igre.*

*Mina in Ina stopita pred otroke. Mina ima čez rame
obešeno kitaro. Zabrenka in skupaj z Ino zapoje.*

Od daleč k vam prihajamo,
veliko zgodb prinašamo,
kot reka naša je ljubezen,
odpravi vsako vam bolezen.

Mi pojemo za tete
pa tudi za očete
in deklicam igramo z vnemo
in dečkom sto stvari povemo.

V pedenj gledališče,
najmanjše prizorišče,
otroci dragi, pridite
in zgodbi tej prisluhnite.

Od daleč k vam prihajamo,
veliko zgodb prinašamo,
kot reka naša je ljubezen,
odpravi vsako vam bolezen.

INA: Dragi otroci, povedali vam bomo zgodbo o deklici Mini in njeni veverici. Pa veste, kakšna je veverica? Morda veste tudi, kje veverice živijo? Pozorno nas poslušajte in ne bo vam žal izgubljenega časa. Vemo, da imate v vrtcu veliko dela in da vas čakajo vaše lego kocke. Vemo, da radi gledate risanke. Slišali smo tudi, da se spuščate po toboganih in da radi požete. Je to res? Toda zgodba o deklici Mini in njeni veverici je prav tako pomembna, kot so pomembne vaše punčke in avtomobilčki, kajti ta zgodba vas bo poučila o ljubezni in prijateljstvu. Pozorno nas glejte, zgodba se pričinja.

MINA (joče): Joj, prejoj, jočem, tožim, joj, prejoj, jaz ubožica. Joj, prejoj, joj, prejoj.

INA: Ta deklica, ki neutolažljivo joče in ji solze drsijo po licih, je Mina. Imela je majhno veverico, ki je nekega dne pobegnila v gozd. Mina pa je odšla za njo, da bi jo našla in odnesla domov.

MINA: Joj, prejoj, joj prejoj. Smrk, smrk.

INA: Kdo si?

MINA: Mina sem.

INA: Zakaj jočeš?

MINA: Jočem, ker me je zapustila moja draga veverica. Najlepša veverica na svetu.

INA: Zakaj pa te je zapustila?

MINA: Ne vem. Vsak dan sem se igrala z njo. Polagala

sem jo v posteljico in jo poljubljala na lička. Prinašala sem ji hrano, ko pa sva odšli na sprehod, sem ji oblekla majhen telovnik.

INA: Ampak zakaj te je zapustila?

MINA: Tudi zame je to uganka. Samo to vem, da je pobegnila v gozd in da jo moram čim prej najti in odnesti domov.

INA: Pa tvoja mama ve, da si čisto sama v gozdu?

MINA: Ne ve.

INA: Kaj pa tvoj oče – ve, da si prišla sem?

MINA: Ne ve.

INA: Se ne bojiš biti sama v gozdu, tako daleč od očeta in mame?

MINA: Strah me je in zelo se bojim, toda svojo veverico imam tako rada, da sem premagala strah. Brez svoje male veverice ne morem biti srečna.

INA: Sploh veš, da je gozd poln različnih živali, ki se jih moraš paziti?

MINA: Čisto po tihem in čisto počasi bom hodila. Upam, da bom našla svojo drago veverico, preden se pojavi kakšen strašen volk ali gromozanski lev.

INA: Veliko sreče ti želim, Mina, in pazi se gozdnih zveri.

Ina odide, Mina zapoje.

MINA: Veverica je zbežala,
čisto sama sem ostala.
Žalostno zdaj pesem pojem,
temna noč je v srcu mojem.

Veverica moja mala,
sreča je s teboj zbežala.
Draga moja, si še živa,
kdo te zdaj pred mano skriva?

V gozd sem tale se podala,
da bi revo poiskala.
Pridi k meni, veverička,
vrni mi nasmeh na lička.

MINA: Kako strašen je ta gozd. Drevesa so tako skrivnostna, tla pa so polna bodečih vej. Če bi me zdajle videla mama, bi se ji od strahu ustavilo srce. Samo da čim prej najdem svojo malo veverico in da se čim prej vrnem domov. (*Vpije.*) Veverica, veverica, kje si? Heeej, veverica, oglasi se!

Pojavi se medo.

MEDO: Le kdo tako vpije?

MINA: Joj, kdo pa si ti?!

MEDO: Vprašal sem, kdo tako vpije!

MINA: Deklica Mina sem.

MEDO: Ampak, Mina, zakaj tako vpiješ in zakaj si me prebudila ravno takrat ko sem najslajše spal?

MINA: Svojo veverico iščem, zato sem vpila.

MEDO: Ne bi ti bilo treba tako glasno vpiti. Prebudila si me, jaz pa sem jezen in nevaren, če me kdo prebudi.

MINA: Oprosti, nisem hotela, nisem nalašč.

MEDO: Nisi nalašč?

MINA: Ampak kdo si ti, da tako rad spiš?

MEDO: Medo sem.

MINA: Pravi medo?

MEDO: Da, pravi medo sem.

MINA: Ne morem verjeti.

MEDO: Zakaj?

MINA: V slikanicah si čisto drugačen.

MEDO: Slikanice rišejo ljudi, ki nikoli niso bili v gozdu, zato sploh ne vedo, kakšni smo.

MINA: Si ti mogoče tisti stari medo – brunda gunda ...?

MEDO: Da. Prav tisti brunda gunda s polno skledo.

MINA: Torej se pozna. Še kdaj zaplešeš, stari medo – bistra glava?

MEDO: Še. Seveda. Če je le skleda polna meda.

MINA: Morda pa ti, medo, veš, kje je moja veverica?

MEDO: Vem. Pa ne povem.

MINA: Zakaj mi nočeš povedati?

MEDO: Zato ker si me prebudila, ko sem najslajše spal.

MINA: Prosim te, medo, povej, kje je moja veverica, tako žalostna sem brez nje. Prosim te, povej mi.

MEDO: Ne bom ti povedal, razen če mi daš nekaj hladnega in sladkega.

MINA: Na kaj namiguješ?

MEDO: Na sladoled. Če imaš v žepu sladoled in če mi ga daš, ti bom povedal, kje je veverica.

MINA: Ampak jaz vendar nimam sladoleda. Tukaj v gozdu ni slaščičarne.

MEDO: Potem pa z najino kupčijo ne bo nič, kdo drug ti bo moral povedati, kje je veverica.

MINA: Prosim te, medo, prosim te.

MEDO: Ne prosi me več, pusti me spati. Nisi mi prinesla sladoleda in najina kupčija je propadla.

MINA: Ampak, medo, prosim te...

MEDO: Nehaj me vznemirjati in buditi, ker te bom ugriznil v nogo. Me razumeš?

MINA: Razumem te, razumem.

Medo izgine.

MINA: Otroci, ste videli, kar sem videla jaz? Ste videli tega zlobnega medveda, ki mi ni hotel povedati, kje je moja draga veverica? Če bi vi, otroci, vedeli, kje je, bi mi to povedali?... Če bi vas zapustil psiček in bi jaz vedela, kje je, bi vam to povedala. Zlobni medo. In kaj zdaj? Kam naj grem? Izgubila se bom v tem gozdu in se ne bom mogla vrniti k očetu in mami. Če kmalu ne najdem svoje male veverice, se bom od žalosti razjokala. Veverica, veverica, oglasi se, kje si, veverica?

Pojavi se sova.

SOVA: Hu, hu. Kdo pa vpije, le kdo tako vpije sredi gozda in preganja miši, ki so moja hrana, moj najslajši zalogaj?

MINA: To sem jaz, Mina.

SOVA: In zakaj ti, Mina, plašiš moje miši, mojo hrano?

MINA: Izgubila sem veverico, zdaj pa jo iščem.

SOVA: Je veverica živela s tabo?

MINA: Je, prav dobro sva se razumeli in se vsak dan igrali, skrbela sem za njo, kot mama in oče skrbita zame, ona pa je nenadoma izginila in pobegnila v gozd. In kdo si ti?

SOVA: Kdo sem jaz? Je sploh mogoče, da kdo ne ve, kdo sem jaz? Otroci, povejte, kdo sem jaz... Sova sem, najmodrejša žival.

MINA: Morda pa ti, sova, veš, kje je moja veverica?

SOVA: Seveda vem, ko pa sem najmodrejša.

MINA: Potem pa mi povej.

SOVA: Povedala ti bom, če imaš v žepu miško, ki jo lahko pojem.

MINA: Le kje naj dobim miš? V mojem žepu ni nobene miši.

SOVA: Če pa je tako, ti ne bom povedala, kje je tvoja veverica.

MINA: Prosim te, sova, povej mi, prosim te.

SOVA: Niti slučajno. Če bi mi dala miš, bi ti povedala, tako pa ne pride v poštev. Zbogom.

MINA: Počakaj, počakaj, sova... Pa je šla. Kaj naj zdaj, nihče mi noče povedati, kje je moja veverica. Še zadnje upanje bom kmalu izgubila.

Mina vzame kitaro in zaigra.

MINA: Tako medo kakor sova
zvito sta molčala,
kje se skriva veverica,
je skrivnost ostala.

Zdaj sploh ne vem več, kam naj grem
in kaj naj še storim.
Na noč pomisliti ne smem,
še sence se bojim.

Veliko je dreves,
ne vem ne kod ne kam.
Veverička moja,
hudo je biti sam.

Otroci dragi, na pomoč,
pomagajte zdaj Mini!
Od tavanja v divjini
me že zapušča moč.

Pojavi se zajček.

ZAJČEK: Kdo pa poje, kdo igra? Ali naj zbežim ali naj počakam?

MINA: Hej ti, kdo si?

ZAJČEK: Hej ti, kdo si?

MINA: Jaz sem prva vprašala.

ZAJČEK: In jaz ne bom odgovoril, dokler mi ti ne poveš, kdo si.

MINA: Deklica Mina sem.

ZAJČEK: Obljubi, da ne boš iz mojih dolgih uhljev vozela naredila in da sploh ne boš mi prav nič hudega storila.

MINA: Obljubim.

ZAJČEK: Prav, potem pa se lahko pogovarjava.

MINA: Nisi mi povedal, kdo si?

ZAJČEK: Zajec sem, kličejo me Zajček. Najhitrejša

gozdna žival. Kaj pa ti delaš v gozdu, tako daleč stran od mesta?

MINA: Iščem svojo drago veverico, ki mi je pobegnila.

ZAJČEK: Zakaj je nisi poklicala po telefonu?

MINA: Moja veverica nima telefona.

ZAJČEK: A tako. Potemtakem je to zelo staromodna veverica.

MINA: To je veverica z belim pramenom na čelu.

ZAJČEK: Veverica z belim pramenom na čelu. Pa saj jo vendar poznam.

MINA: Poznaš jo!

ZAJČEK: Seveda.

MINA: Pa mi lahko poveš, kje je?

ZAJČEK: Lahko, toda samo pod enim pogojem.

MINA: Povej.

ZAJČEK: Povedal ti bom, kje je, če imaš v žepu korenček. Nor sem na korenje. Otroci, imate radi korenje? Kaj pa kinder-jajčka imate tudi radi?

MINA: Če ti dam korenček, mi boš povedal, kje je veverica?

ZAJČEK: Pri mojih brkih, povedal ti bom.

MINA: Kakšna sreča, en korenček imam še od včeraj v žepu.

Mina iz žepa izvleče korenček.

MINA: Tako, tukaj je.

ZAJČEK: Joj, kako vabljev korenček, gotovo je sočen, temu korenčku korenjaku se nikakor ni mogoče upreti!

MINA: In zdaj povej, kje je moja veverica.

ZAJČEK: Najprej mi daj korenček, potem ti pa povem.

MINA: Na, izvoli.

ZAJČEK: Kako sem srečen, kako sem srečen. Korenček sladek, korenček moj preljubi!

MINA: Obljubil si, da mi boš povedal, kje je veverica.

ZAJČEK: Pri velikem hrastu je, po stezici levo.

MINA: Kje?

ZAJČEK: Pri velikem hrastu. Pa zbogom, svoj korenček grem popapcat.

MINA: Torej tako. Pri velikem hrastu je moja draga veverica. Naravnost, pa levo. Samo da se ne izgubim. Poglejmo, kje je ta veliki hrast. Aha, tukaj je. Tu nekje bi morala biti moja veverica. (*Mina vpije*) Veverica, hej, veverica, kje si? Oglasi se, veverica!

Veverica se pojavi.

VEVERICA: Mina, tukaj sem. Kaj pa ti počenjaš v gozdu?

MINA: Veverica, moja draga veverica. Končno sem te našla. Kako si kaj?

VEVERICA: Dobro, Mina, dobro. In ti, kako si kaj?

MINA: Brez tebe sem bila žalostna in nesrečna. Tako sem vesela, ker sem te našla. Pridi, greva domov.

VEVERICA: Oprosti, Mina, ampak tukaj sem doma.

MINA: Mar ne boš odšla z mano?

VEVERICA: Ne bom.

MINA: Ampak, vso to pot sem prehodila, samo da bi se z mano vrnila domov v Ljubljano, v moje stanovanje.

VEVERICA: Vem, draga Mina, toda jaz sem gozdna žival in moram živeti v gozdu s svojimi prijatelji zajci, medvedi, vevericami in ježi. Zmeraj si bila tako prijazna, hranila si me in se igrala z mano, zato te imam zelo rada, Mina, toda ne morem oditi s teboj v mesto. Mesto je za ljudi, gozd pa za gozdne živali. Prava gozdna žival sem, moje srce ne more biti srečno brez velikih gozdnih krošenj in s soncem obsijanih jas. V mestu so lahko srečni le ljudje in domače živali, gozd pa nudi srečo nam gozdnim živalim.

MINA: To pomeni, da se moram vrniti sama, brez tebe.

VEVERICA: Tako za mene kot za tebe, Mina, bo tako najboljše. Vsako poletje pa le pridi k velikemu hrastu, da kot stari prijateljici poklepetava o tem, kaj je novega v mestu in kaj v gozdu.

MINA: Vsako poletje bom prišla. Vendar pa bi rada, da bi bili skupaj prav vsak dan.

VEVERICA: Nemogoče, Mina. Pripraviti moram ozimnico, ti pa moraš čim prej domov, kmalu se bo zmračilo. Zbogom, Mina, in pazi nase.

MINA: Zbogom, veverica, zbogom.

Mina je žalostna, tava zdaj na eno zdaj na drugo stran.

MINA: Tako žalostna in nesrečna sem. Veverica bo ostala v gozdu, jaz pa se moram sama vrniti domov. S kom se bom igrala? Z nikomer. Nimam bratca, nimam sestrice, nimam prijateljev. Moj oče je kar naprej v službi, mama pa ima veliko dela v kuhinji. Spet bom sama in pozabljena od vseh. Jojmene, jojmene.

Pojavi se Muca.

MUCA: Mijav, mijav. Joj, prejoj. Sama sem, tako sama, nesrečna in zapuščena. Nihče me noče, nihče me nima rad.

MINA: Hej, kdo si ti?

MUCA: Muca Mica sem.

MINA: Kaj delaš tukaj v gozdu, tako daleč stran od mesta?

MUCA: Jočem in tožim, ker so me hudobni ljudje vrgli na cesto in pregnali iz mesta. Tako sama sem in nesrečna, nimam niti mleka niti doma in sploh nikogar, ki bi se igral z mano.

MINA: Tudi jaz sem tako žalostna in sama kakor ti.

MUCA: Še tega ne vem, kje bom nocoj spala. Nimam doma, nimam prijateljev.

MINA: Bi rada, muca, da postaneva prijateljici, bi živela pri meni in se vsak dan igrala z mano?

MUCA: Mina, najboljša muca v mestu bom, igrala se bom s tabo in zelo pridna bom. Če me le vzameš k sebi.

MINA: Ob svoji postelji ti bom postlala majhno posteljico. Imam pa tudi majhno skodelico, iz katere boš pila mleko. Vodila te bom na sprehode, pa tudi risanke bova gledali skupaj.

MUCA: Tako srečna sem, ker sem te spoznala.

MINA: Tako srečna sem, ker boš moja muca. Spet bom imela prijateljico za igro. Greva v mesto, domov.

MUCA: Greva.

MINA: Kako lepo je imeti prijatelja, ki se rad igra s teboj in s teboj deli dobro in slabo.

Pojavi se Ina.

INA: Tako, dragi otroci. Zaigrali smo vam igro o deklici, ki je ostala brez veverice, ni pa ostala brez prijateljice, njena prijateljica je postala zapuščena muca. Tako se je zgodba srečno končala, kot se pač morajo končati prave zgodbe. Preden pa se razidemo, vas vabimo, da še enkrat skupaj zapojemo pesem o pedenj gledališču. In ne pozabite: če nas boste povabili, spet pridemo.

INA IN MINA (*pojeta*):

Od daleč k vam prihajamo,
veliko zgodb prinašamo,
kot reka naša je ljubezen,
odpravi vsako vam bolezen.

KONEC